Quelle: http://manuscripta.at/?ID=41508
Copyright: Melk, Benediktinerstift

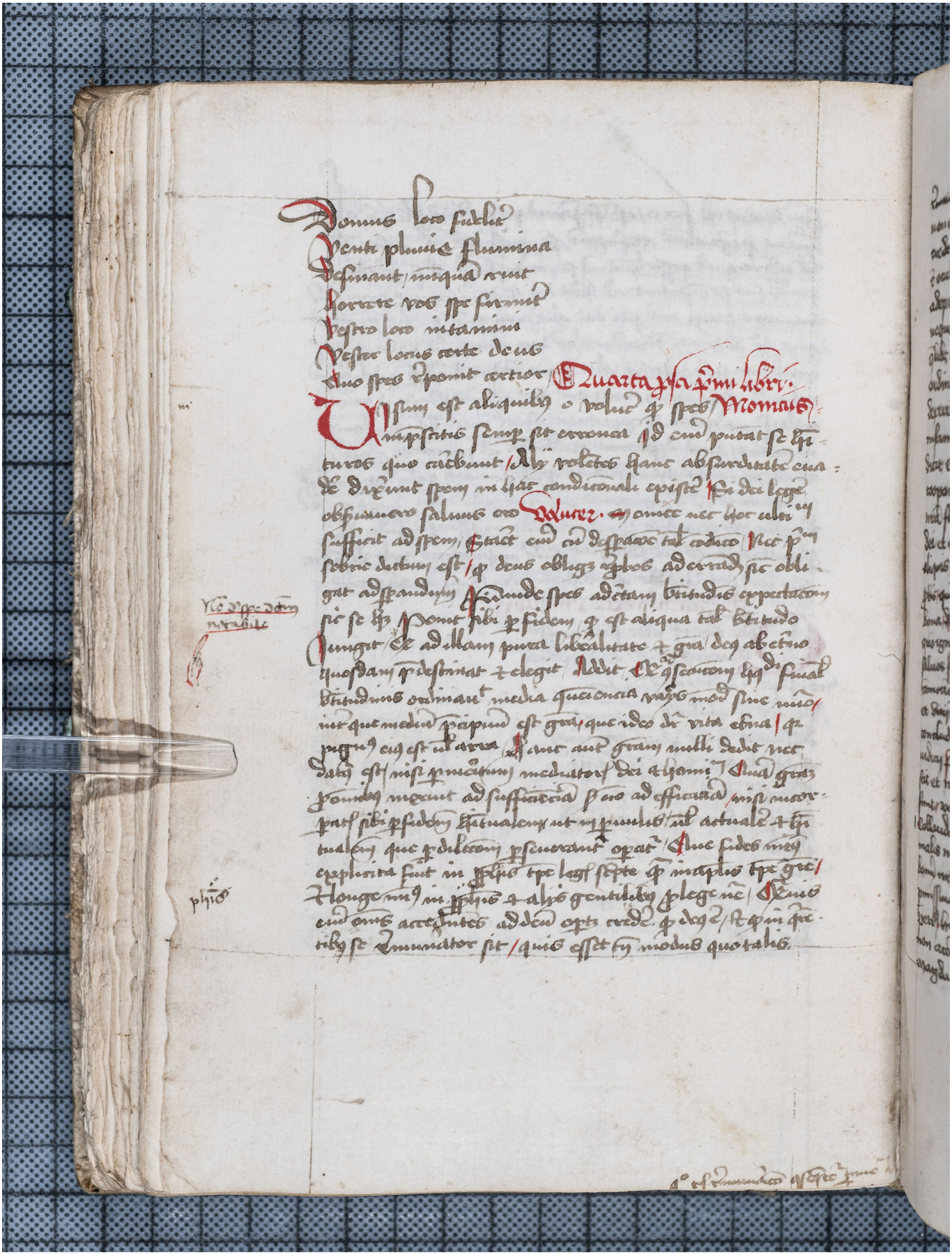

Domus loco fidelis
Venti pluvie flumina
Desinant, nequid ruat
Horrere vos spe firmiter
Vestro loco mitamini
Vester locus certe deus
Deus spes deponit certior

Quarta pars primi libri.

Romanus

Ulgum est aliquibus o volunt quod spes in spiritibus semper sit incerta, id enim putant se futuros quod credunt. Alii volentes hanc absurditatem euadere dixerunt spem in hac conditionali epistola. Si dei legem observaverit salvus ero. Dulcez. Et omittit nec hoc ulterius sufficit ad spem, quia cum ad desperandum tot codices. Nec primum sibi dictum est, quod deus obligat ipsos ad certum se obligat ad spandum. Secunde spes ad certam beatitudinem expectationem sic se habet. Ponit sibi pro fidem, quod est aliqua tal beatitudo iungit se ad illam puta liberalitate et gratia deus ab etino quosdam predestinat et eligit. Addit. Et quoniam hujusmodi finalem beatitudinem ordinant media sufficientia, patris non sine nunc inter que medium propinum est gratia, que ideo de vita eterna, quia pignus eius est et arra. Et ante autem gratiam nulli dedit nec datur est nisi principium mediatorem dei et hominum. Illud gratia ponendum meritum ad sufficientia pro eis ad efficaciam, nisi meritum patris sibi pfidem spiritualem et in primis, nil actuale et spiritualem que predilectum pseuerant operat. Hinc fides mea explicita fuit in patribus tpe legis septe et in maioribus tpe gratie. Longe minus in patribus et aliis gentilibus plerique nec. Deinde cum omnis accessus ad deum oportet credere, quod deus, et quod in quibus se remunerator sit, quis esset hujus modus quotalis.

Nec dispensatum mirabile

phio